

Til § 27.

20) I stk. 3 udgår i 9. linje „dog“, og til stykket føjes som nyt punktum: „Ved parcel- og rækkehusbyggeri til brug for mindre-bemidlede ejere gælder dog de i § 23 fastsatte lånegrænser.“

Til § 29.

21) I stk. 1 og i stk. 2 udgår 3. og 4. punktum.

Til § 48.

22) I stk. 1 efter „Hovedstadsområdet, jfr. § 116,“ tilføjes: „og andre kommuner, der henføres til denne gruppe, jfr. stk. 3.“

Som nyt stk. 2 indføjes:

„Stk. 2. Boligministeren kan tillade, at udgifter ud over de i stk. 1 nævnte maksimumsbeløb kan medregnes i den værdi, der danner grundlag for beregning af lånes størrelse, når merudgifterne er foranlediget af, at parcel- og rækkehuse indrettes for stærkt bevægelseshæmmede.“

Stk. 2 bliver stk. 3 og affattes således:

„Stk. 3. Undergår byggeomkostningerne sådanne ændringer, at en forhøjelse eller nedsættelse af maksimumsbeløbene skønnes påkrævet, eller taler særlige forhold for, at en kommune overføres fra en af de i stk. 1 nævnte grupper til en anden, kan boligministeren med tilslutning af folketingets finansudvalg træffe bestemmelse herom.“

Til nr. 20.

Lovforslagets § 27, stk. 3, bestemmer bl. a., at der for byggeri efter §§ 24-26 gælder en lånegrænse på 94 pct. for socialt byggeri og 85 pct. for privat byggeri.

Da der efter §§ 24-26 også kan forekomme parcel- og rækkehusbyggeri til brug for mindre-bemidlede ejere, bør der også her kunne ydes lån op til 90 pct., hvilket ændringsforslaget tilsigter at give mulighed for.

Til nr. 21.

Ifølge lovforslagets § 29, stk. 1 og 2, nedsættes statslånet eller statsgarantien for lån til om- og tilbygninger efter kapitel V, såfremt ejendommen inden byggearbejderens påbegyndelse er belånt ud over visse grænser.

I overensstemmelse med den foreslåede ændring af § 13, stk. 3 (ændringsforslag nr. 14), foreslås det, at disse begrænsninger bortfalder.

Til nr. 22.

Efter lovforslagets § 48 må håndværkerudgifterne ved parcel- og rækkehuse for mindre-bemidlede ejere ikke overstige visse nærmere angivne beløb, der er forskellige for henholdsvis hovedstadsområdet, købstæderne m. v. og landkommunerne.

Denne inddeling, der svarer til den gældende lovs, forudsætter, at omkostningsforholdene for parcelhusbyggeriet er forskellige i de tre områder. Udviklingen har imidlertid medført, at denne forudsætning ikke altid stemmer med de faktiske forhold. F. eks. viser foretagne undersøgelser, at byggeudgifterne i Århusområdet og i byerne i Frederiksborg amt snarere svarer til niveauet i hovedstadsområdet end til niveauet i de øvrige købstæder. For at give mulighed for en mere smidig gruppering af kommunerne under hensyn til de reelle omkostningsforhold har man derfor foreslået, at boligministeren efter forhandling med folketingets finansudvalg skal kunne henføre en kommune til en anden kommunegruppe.

Under hensyn til, at visse bevægelseshæmmede har brug for særlige indretninger i huset — et behov, der ikke kan tilfredsstilles i parcelhuse, der kan opføres inden for de anførte håndværkerudgifter — har man endvidere foreslået, at når merudgiften er